

Arrest

**nr. 150 315 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT loco advocaat V. VAN DER PLANCKE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 juni 2015 en heeft zich op dezelfde datum vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 juni 2015.

1.3. Op 6 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd per drager op 6 juli 2015 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 12 september 1993 te Beirut, bent u een soenniet van Palestijnse origine en bent u als Palestijns vluchteling bij UNRWA geregistreerd. U bent ongehuwd. Uw vader, de heer (M.A.A.), bekleedde sedert 1985 verschillende belangrijke functies binnen de Palestijnse beweging, Fatah. Van financieel directeur, directeur algemene relaties klom hij binnen de rangen op tot Palestijnse consul in Libanon en vice-president van de directieafdeling van Fatah binnen Libanon. Omwille van zijn prominente rol binnen de partij kende hij volgens u verscheidene problemen met de naar eigen zeggen principieel verschillende Hezbollah. Zowel in 1989 als in 2009 en 2013 (zie supra) zou hij een moordpoging overleefd hebben die u aan de sjiiitische groepering toeschrijft. In 1994 zou hij als politiek gevangene ongeveer acht maanden vastgezeten hebben in Syrië. Zelf staat u louter geregistreerd bij Fatah maar heeft u nooit deelgenomen aan enige activiteit.

Vanaf uw geboorte woonde u samen met uw ouders en vier zussen in Daleya, Saida maar in 1999 verhuisde u wegens bedreigingen aan het adres van uw vader louter met uw moeder en drie zussen naar Abra, Saida. Zelf bleef hij in Daleya, Saida achter tot ook hij jullie in 2009 in Abra, Saida vervoegde. Van juni 2010 tot mei 2013 studeerde u aan een privé-universiteit te Beirut waar u een diploma in de Wetenschappen behaalde. U heeft nooit een officiële job uitgeoefend in Libanon.

Op 18 juni 2013 werd uw vader in zijn hoedanigheid van Fatah - verantwoordelijke opnieuw door Hezbollah aangevallen. Onder het voorwendsel dat Hezbollah sjeikh Ahmed al-Assir viseerde, die destijds het voortouw nam als sjeikh van de soennieten en zo een doorn in het oog werd van Hezbollah, werd jullie huis in Abra, Saida, dat niet ver van het huis van sjeikh Ahmed al-Assir ligt, onder vuur genomen. Samen met uw ouders en enkele van uw zussen vluchtte u naar de eerste verdieping en keerde pas later, na de aanval, naar boven (cf. vijfde verdieping) terug. Door toedoen van het Libanese leger is de rust nadien teruggekeerd maar uit vrees voor Hezbollah namen jullie de belangrijke documenten uit jullie appartement zoals de reispassen en vertrokken. Uw vader vluchtte diezelfde dag nog weg naar Majdelyoun samen met de buurman, die tevens een Fatah-lid was. Uw gezin bleef samen met het gezin van uw buurman, nog een nacht in hun huis slapen, alvorens tevens naar Majdelyoun te gaan. Na één dag in het huis van vrienden in Majdelyoun verplaatsten jullie zich naar Jiyeh waar jullie, uw beide ouders en uw vier zussen, ongeveer zes à zeven maanden in het huis van uw grootmoeder verbleven. Terwijl uw vader zijn veiligheid wilde garanderen, in augustus 2013 naar Egypte besloot te verhuizen waar hij momenteel nog steeds als Palestijnse consul in Alexandrië werkt, keerde u begin 2014 samen met uw moeder en vier zussen terug naar jullie appartement in Abra, Saida waar jullie bescherming door lijfwachten zou verzekerd worden.

Op 11 december 2014 zat u op café met vrienden toen uw moeder u plots telefoneerde met de boodschap dat u onmiddellijk naar huis diende terug te keren. Uw vader die eerder door de Palestijnse inlichtingendiensten op de hoogte werd gesteld dat Hezbollah u zou komen arresteren, had uw moeder daar op zijn beurt over ingelicht. Een uur na uw thuiskomst werd uw wijk door drie wagens van het merk GMC omringd en ontstond er een conflict tussen jullie lijfwachten en enkele aanhangers van Hezbollah. Er werd gevochten en geschoten. Nadat het Libanese leger de gemoederen had bedaard, heeft een vriend die bij het Rode Kruis werkt u met een ziekenhuis naar Jiyeh gebracht waar u drie dagen gebleven bent. Vervolgens reisde u legaal vanuit Libanon naar Turkije. U bracht twee à drie weken bij de neef van uw vader door en vloog nadien op legale wijze naar Egypte. Op 25 januari 2015 keerde u opnieuw naar Libanon terug waar uw grootvader daags nadien overleden is. U verbleef gedurende die periode bij uw grootmoeder in Jiyeh maar keerde voor de begrafenis één dag naar Abra, Saida terug. Op 1 februari 2015 vertrok u legaal per vliegtuig naar Saoedi-Arabië waar u drie weken gebleven bent. Vervolgens bracht u één 2 maand door in Egypte, een week in Griekenland, wederom een maand in Egypte en telkens reisde u legaal. Op 13 mei 2015 ging u naar Libanon terug – meer specifiek naar Tariq el Jadida, Beirut - om op 15 mei 2015 het verlovingsfeest van uw zus in Abra, Saida te kunnen bijwonen. Omdat Hezbollah de Egyptische ambassadeur wilde arresteren, sloeg u er nadien niet onmiddellijk in een visum te halen in de Egyptische ambassade en duurde het tot de Libanese inlichtingendiensten en nationale veiligheidsdienst van Egypte en Egypt Air er één voor u konden regelen. Uiteindelijk duurde uw bezoek aan Libanon zo 23 dagen.

Op 7 juni 2015 reisde u vanuit de luchthaven te Beirut op legale wijze per vliegtuig naar Egypte waar u één dag in Alexandrië gebleven bent. Op 9 juni 2015 bent u in de luchthaven te Cairo vertrokken met een legaal paspoort en een Schengenvisum afgeleverd door de Griekse ambassade richting Brussel, België. Diezelfde dag werd de toegang tot het Belgische grondgebied u bij aankomst op de luchthaven Brussel Nationaal evenwel ontzegd omdat u niet in het bezit was van een geldig reisdocument noch van een ticket. Bijgevolg werd u vastgehouden in het gesloten transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel waar u op 20 januari 201 een asielaanvraag indiende. Op het moment van de grenscontrole was u in het bezit van uw Libanese identiteitskaart voor vluchtelingen en uw Libanees rijbewijs.

Uw moeder en uw vier zussen verblijven momenteel nog steeds in Abra, Saida.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw UNRWA-registratiekaart, uw originele geboorteakte, vijf originele foto's van uw vernielde huis, tien kopieën van uw vernielde huis en auto en een kopie van een brief waarin gesteld wordt dat een verantwoordelijke van Fatah na het vertrek van uw vader het bevel gaf tot bewaking van jullie appartement.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit de stukken toegevoegd in het administratieve dossier (zie UNRWA- registratiekaart & Libanese identiteitskaart voor vluchtelingen) alsook uit uw verklaringen (CGVS, p. 13) blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er geregistreerd was bij het UNRWA. Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U claimt dat u in Libanon gevisieerd wordt door Hezbollah omwille van uw vader, een hooggeplaatst lid van Fatah en voormalig Palestijns consul in Libanon (CGVS p. 21).

Allereerst dient er echter te worden vastgesteld dat u Libanon pas zes maanden na het voorgehouden incident van 11 december 2014 definitief verliet (CGVS p.11). Van iemand die zich in een persoonlijke situatie van onveiligheid bevindt, mag evenwel worden verwacht dat hij zo snel als mogelijk het land permanent ontvlucht en beroep doet op internationale bescherming. Dat is hier allerm minst het geval. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas uiteraard reeds in ernstige mate ondermijnd. U bij de DVZ gevraagd waarom u het land niet onmiddellijk ontvluchtte, te meer omdat uit het administratief dossier bleek dat u op 25 september 2014 reeds een Grieks visum, geldig tot 19 juni 2017 werd afgeleverd, antwoordde u dat u Libanon niet wilde verlaten omdat u aan uw familie en vrienden gehecht was. Deze uitleg biedt totaal geen afdoende verschoning voor uw laattijdige, definitieve vertrek aangezien u beweert gevisieerd te worden door Hezbollah, een staat binnen de staat en een groepering met meer militaire macht dan het Libanese leger zelf.

U vergoelijkt verder dat u de laatste maanden amper in het land bent geweest en u rondreisde omdat het gevaarlijk was (verklaringen DVZ, vragen 5 & 32). Er moet echter worden vastgesteld dat u sedert het incident d.d. 11 december 2014 nog tweemaal naar Libanon bent teruggekeerd. Dat u de inspanning levert om van midden december 2014 tot eind januari 2015 naar Turkije en Egypte te reizen en van begin februari tot mei 2015 naar Saoedi-Arabië, Egypte, Griekenland en opnieuw Egypte te trekken om Hezbollah in Libanon te ontvluchten, strookt totaal niet met uw besluit om nadien tweemaal naar Libanon terug te keren waar u bovendien nog respectievelijk 8 en 23 dagen verbleef (CGVS, pp.11-12 & pp.33-34). U stelt weliswaar dat u tijdens uw eerste terugkeer bij uw grootmoeder in Jiyeh verbleef (CGVS, pp.10-11 & p.32) en zich tijdens uw tweede terugkeer in Tariq al Jadida ophield (CGVS, p.10, p.12 & p.34), maar dit doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling aangezien u gedurende beide periodes ook telkens naar Abra, Saida bent teruggekeerd om familiale aangelegenheden (CGVS, pp.11-12). Dat u, die persoonlijke problemen met Hezbollah vreest, toch nog naar huis bent teruggekeerd om zowel de begrafenis van uw grootvader (CGVS, p.11, p.33 & p.37) als de verloving van uw zus (CGVS, p.12, p.33 & p.37) bij te wonen, wekt evenwel de nodige verbazing. Voor Hezbollah, die volgens uw verklaringen zowel u (incident d.d. 11 december 2014) als uw vader (incident d.d. 18 juni 2013) reeds eerder in Abra, Saida had aangevallen en die u zelf de sterkste macht in Libanon noemt (CGVS, p.22), kan het immers niet zo moeilijk zijn geweest om u terug te vinden. Dat u het toch veilig achtte om terug te keren naar Libanon en meer bepaald naar uw eigen dorp, laat veeleer uitschijnen dat er van

een dergelijk ernstig conflict Hezbollah geen sprake is. Zulk risicovol gedrag doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

U er op de zetel van het CGVS wederom naar gepeild hoe het komt dat u nog een half jaar wachtte alvorens Libanon definitief te verlaten, dat u rondreisde en gezien uw visum niet meteen naar Griekenland vluchtte en dat u uiteindelijk nog tweemaal naar Libanon terugkeerde, geeft u daarenboven toe dat u eerlijk gezegd aan het wachten was tot na de verloving van uw zus. Dat u pas nadien van plan was om asiel aan te vragen in het buitenland omdat het uw enige oudste zus is en u aanwezig wilde zijn op het verlovingsfeest (CGVS, p.37), relativiseert andermaal in ernstige mate de door u aangehaalde problemen jegens Hezbollah.

Vervolgens slaagt u er evenmin in aannemelijk te maken waarom u in Libanon opeens door Hezbollah geïmagineerd zou worden. Geïnformeerd naar de reden voor uw problemen met deze groepering haalt u aan dat deze louter voortvloeien uit de problemen die uw vader als voornaam Fatah-verantwoordelijke met Hezbollah zou hebben gehad en dat u als enige jongen thuis (CGVS, p.35) in zijn plaats riskeerde gearresteerd te worden (Verklaringen DVZ, vraag 5). Hoewel uw vader Libanon reeds in augustus 2013 uit vrees voor vervolging verliet (CGVS, p.8), had u tot op 11 december 2014 persoonlijk echter nooit eerder problemen met Hezbollah gekend (CGVS, p.36). Gepolst of uw vader gedurende zijn verblijf in Egypte nog problemen met Hezbollah heeft gekend of aanwijzingen heeft gehad dat zij hem nog steeds zochten, stelt u van niet en verwijst u louter naar het probleem dat u een jaar en vier maanden later met Hezbollah zou hebben gekend (CGVS, p.31). Waarom Hezbollah u na zulke lange, probleemloze periode plots toch nog zou beginnen lastigvallen, weet u niet te verklaren (CGVS, p.36). Dit gegeven kan, en dat hoeft geen betoog, in het licht van bovenstaande observaties bezwaarlijk overtuigen.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor op het CGVS opwerpt dat uw vader sedert zijn vertrek uit Libanon jaarlijks tweemaal tijdens gelegenheden naar Libanon terugkeert. In 2014 bezocht hij jullie na Nieuwjaar en in augustus naar aanleiding van de gezondheidstoestand van uw grootvader. In 2015 was hij net als u aanwezig op de begrafenis van uw grootvader in januari en op het verlovingsfeest van uw zus in mei. Telkens keerde hij terug voor een periode van een week tot maximaal tien dagen en verbleef hij in jullie ouderlijke huis in Abra, Saida (CGVS, pp.8-9). U gevraagd hoe het komt dat hij - na drie moordpogingen en een arrestatie - na zijn vertrek uit Libanon uit vrees voor zijn leven in augustus 2013 toch nog jaarlijks tweemaal naar Libanon terugkeert, zelfs naar jullie ouderlijke huis, verklaart u dat hij persoonlijke lijfwachten heeft en louter gaat bij gelegenheden (CGVS, p.37). Nochtans stelde u eerder resoluut dat Hezbollah sterker staat dan Fatah (CGVS, p.29) en dat uw vader reeds voor zijn vertrek uit Libanon persoonlijke bescherming genoot (CGVS, p.33). Deze persoonlijke bewaking heeft hem er echter toen ook niet van weerhouden het land uit vrees voor vervolging door Hezbollah te verlaten. Dat niet hij maar wel u dan ook nog steeds problemen zou kennen met Hezbollah in zijn plaats, doet niet in het minst de wenkbrauwen fronsen.

U haalt zelf slechts een gebeurtenis aan waaruit zou blijken dat u persoonlijk door Hezbollah geïmagineerd wordt. Op 11 december 2014 werd u door uw moeder gebeld toen u met vrienden in een café zat. Ze zei u enkel dat u onmiddellijk naar huis in Abra moest komen. Uw vader had via de inlichtingendiensten immers vernomen dat Hezbollah u wilde arresteren. Thuis aangekomen hoorde u een uur later lawaai. U zag drie GMC auto's en er werd geschoten tussen jullie bewakers en de mannen in de wagens, leden van Hezbollah. Het Libanese leger kwam tussenbeide en kon het conflict beëindigen. U slaagde er in te ontsnappen met de hulp van een vriend van het Rode Kruis (CGVS, p. 32). Welnu, allereerst moet er eens te meer worden vastgesteld dat u en uw familie teruggekeerd zijn naar de plaats waar jullie leven in gevaar zou zijn aangezien jullie in december 2014 opnieuw in het huis woonden dat in juni 2013 beschoten werd door Hezbollah. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw moeder u zonder enige verdere uitleg stelt dat u naar huis moet komen. Dit terwijl ze door uw vader blijkbaar werd ingelicht dat Hezbollah u wilde arresteren. Indien dit daadwerkelijk het geval was zou ze dit toch aan u verteld hebben gezien het risico dat u liep. Bovendien mag het hoogst verwonderlijk genoemd worden dat uw moeder u vraagt naar huis terug te keren. Dit terwijl u klaarblijkelijk over allerlei alternatieven beschikt om u te verbergen voor uw belagers. Uw bewering dat uw moeder u vroeg naar huis te komen omdat er daar bewakers zijn houdt weinig steek aangezien uit al uw verklaringen blijkt dat deze geen enkele partij vormden voor een groepering van het kaliber van Hezbollah (CGVS, p. 29, 32, 33). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voor de periode van 11 december 2014 tot nu, kan u geen concrete aanwijzingen opgeven om aan te tonen dat u nog steeds door Hezbollah gezocht zou worden. De enige aanwijzing die u hiertoe aanhaalt, betreft de boodschap die een goede vriend – nota bene zelf een lid van Hezbollah – u zou gegeven hebben, namelijk dat je ofwel het land diende te verlaten ofwel je in te zetten voor de strijd van Hezbollah. Niet alleen is het opmerkelijk dat u tot in mei 2015 nog regelmatig contact onderhoudt met een Hezbollah-lid – zelfs al noemt u deze uw beste vriend (CGVS, pp.33-34), ook slaagt u er met deze

blote bewering, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen evenmin een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij terugkeer naar Libanon aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over het incident van 18 juni 2013 overtuigen verder evenmin en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U wilt doen geloven dat uw vader het werkelijke doelwit was van Hezbollah i.p.v. de salafistische sjeikh Ahmed al-Assir en zijn aanhangers (CGVS, p. 26, 27). Uit alle mediaberichten en informatie over de incidenten van die dag en de zware confrontaties die enkele dagen later nog plaatsvonden tussen aanhangers van al-Assir en Hezbollahleden kan echter worden geconcludeerd dat de sjeikh en zijn aanhangers weldegelijk het specifieke doelwit vormden. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier (zie ook COI FOCUS LIBANON: De Veiligheidssituatie in Libanon, p. 24).

De voorgehouden gebeurtenis van 23 augustus 2009 kan evenmin leiden tot de conclusie dat u in Libanon geïsoleerd werd door Hezbollah en u zich op het ogenblik van uw vertrek in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Allereerst betreft het hier immers een gebeurtenis die jaren geleden zou hebben plaatsgevonden en was enkel uw vader het doelwit. Bovendien moet er worden vastgesteld dat uw verklaringen over deze gebeurtenis wel bijzonder vaag zijn. Het enige wat u kunt zeggen is dat jullie burens een paar mannen naast jullie auto gezien hadden. Zij zouden dan de politie gebeld hebben. Een militair zou de volgende dag een bom onder de auto gevonden hebben. Hoe men zou weten dat Hezbollah de daders waren blijkt u niet te weten. U verklaart plots dat men wist dat het om Hezbollah ging omdat zij uw vader benaderd hadden met de vraag om samen te werken. Uw vader weigerde, dus was het Hezbollah die de bom hadden geplaatst. Dit overtuigt allerminst. Bovendien blijkt u vervolgens niet te weten hoe of wanneer uw vader benaderd werd door Hezbollah (CGVS, p. 24, 25).

De voorgehouden gebeurtenissen uit 1989 en 1994 die uw vader zou hebben meegemaakt volstaan evenmin om te kunnen concluderen dat u zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond toen u vertrok. In 1989 was u immers nog niet geboren en de gebeurtenis van 1994 zou in Syrië hebben plaatsgevonden toen u 1 jaar oud was.

Over de oorzaak van al deze voorgehouden problemen blijft u uitermate vaag. U wijt dit louter aan algemene verschillen tussen deze twee Fatah en Hezbollah (CGVS, p. 21, 27). Dit overtuigt allerminst. Gezien het profiel van uw vader mag er worden verondersteld dat u gedetailleerd kunt uiteenzetten waarom uw vader in Libanon persoonlijk door Hezbollah geïsoleerd zou worden. Zeker gezien uw bewering dat uw leven hierdoor ook in gevaar zou zijn. De vaststelling dat u dit niet kunt ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bevreemdend is voorts te moeten constateren dat u er telkens voor koos legaal met uw Libanese reisdocument via de luchthaven van Beirut te reizen. Sedert het incident d.d. 11 december 2014 reisde u van Libanon naar Turkije, van Egypte naar Libanon, van Libanon naar Saoedi-Arabië en van Egypte terug naar Libanon alvorens Libanon op 7 juni 2015 definitief alweer op legale wijze per vliegtuig te verlaten (Verklaringen DVZ, vraag 33 & CGVS pp. 11-12 & p.15). De keuze om legaal te vertrekken valt nochtans moeilijk te rijmen met uw voorgehouden vrees voor Hezbollah. U stelt zelf dat Hezbollah de sterkste macht is in Libanon om uw vrees kracht bij te zetten (CGVS, p.22). Ook in de luchthaven van Beirut heeft Hezbollah overigens de controle (zie informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Dat u er in zulke omstandigheden voor zou opteren het land meermaals legaal te verlaten via de luchthaven, is niet geloofwaardig. Op die manier stelde u zichzelf immers wederom bloot aan een niet te onderschatten risico. U deze bedenkingen voorgespiegeld, haalt u aan niet te weten of Hezbollah op de hoogte is gesteld van uw afwezigheid maar dat u niet van plan bent om uw hele leven thuis door te brengen (CGVS, p.37). Ook dit gegeven biedt echter geen overtuigende uitleg voor uw frequente reizen van en naar Libanon.

Hierbij moet overigens worden aangestipt dat de oprechtheid van uw relaas verder in het gedrang komt doordat u toegeeft te hebben gereisd met uw Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen maar het nadien te hebben verscheurd. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan niet eenvoudigweg worden aanvaard dat hij persoonlijke documenten vernietigt die staven wie je bent en vanwaar je komt. Dat u uw Libanees reisdocument opzettelijk verscheurde, ondergraaft u uw algehele geloofwaardigheid. U gevraagd waarom u dit deed, beweert u dat u het eigenlijk niet wilde scheuren maar dat u werd aangeraden dit te doen om een repatriëring naar uw land van herkomst te vermijden (CGVS, p.15). Deze reden biedt geen overtuigende verschooning, te meer omdat u bij aankomst in België daarentegen wel documenten als een UNRWA-registratiekaart, uw originele geboorteakte, uw Libanese identiteitskaart voor vluchtelingen en uw Libanees rijbewijs bij zich hield.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Uw UNRWA-registratiekaart en uw originele geboorteakte hebben betrekking op uw identiteit en uw gezin en dit zijn gegevens die hier niet ter discussie staan. Verder zijn de vijf originele foto's van uw vernielde huis, de tien kopieën van uw vernielde huis en auto en een kopie van de brief waarin gesteld wordt dat een verantwoordelijke van

Fatah na het vertrek van uw vader het bevel gaf tot bewaking van jullie appartement niet van die aard dat het bovenstaande appreciatie van uw dossier kan wijzigen. Het voorleggen van dergelijk documenten dient gepaard te gaan met geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen niet het geval is. Bovendien betreft de brief van de veiligheidsdienst louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd en werd het opgesteld op uw eigen vraag (CGVS, p.16). Hierbij mag er worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd door het totale gebrek aan overtuigende bewijzen. Gezien het profiel van uw vader en de aard van de gebeurtenissen mag er worden verwacht dat uw relaas kunt staven met overtuigende bewijzen. Dat is hier allerm minst het geval. Uw bewering dat u geen bewijzen kunt voorleggen omdat Hezbollah veel sterker is dan Fatah en omdat de Belgische asielinstanties zouden denken dat uw bewijzen vervalst werden versterkt enkel het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas (CGVS, p. 28, 29).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts kan nergens uit uw verklaringen afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U haalt meermaals aan dat het in Libanon voor Palestijnen moeilijk is om werk te vinden doch het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie voor Palestijnen in Libanon volstaat niet. U dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie zeer behoorlijk is. Niet alleen bent u de zoon van een vooraanstaand Fatah-verantwoordelijke die momenteel Palestijns consul is in Alexandrië, Egypte (CGVS, p.17), ook voltooide u zelf met succes uw universitaire studies wetenschappen in de "School of business" te Beirut (Verklaringen DVZ, vraag 11 & CGVS, p.6. Daarnaast studeerde uw zus Hiba af in de geneeskunde en zij werkt inmiddels als dokter. Uw zus Dania voltooide met succes haar studies neurowetenschappen, uw zus Aya haar studies logopedie. Uw zus Ghaidaa studeert momenteel nog steeds en zit in haar tweede jaar economie. Allen met uitzondering

van Ghaidaa studeerden jullie aan een privé-universiteit te Beirut (CGVS, pp.18-19). Bovendien bezaten jullie zowel in Daleya, Saida als in Abra, Saida over een eigen huis/appartement (CGVS, pp.3-4 & p.6). Het bovenstaande betekent dat u in Libanon een familiaal netwerk heeft met enige financiële mogelijkheden. De jobs die hierboven werden geschreven tonen bovendien aan dat u wel degelijk kan rekenen op verschillende inkomens. Dat u zou kunnen terugvallen op enig kapitaal confirmeert u zelf ook door te stellen dat uw vader regelmatig geld opstuurt om uw moeder en uw zussen in hun levensonderhoud te voorzien. Het gegeven dat u niet met zekerheid kan zeggen dat u of uw beroep hebben gedaan op de bijstand die de UNWRA levert, dit terwijl het algemeen bekend is dat tal van Palestijnen in Libanon voor hun overleven afhankelijk zijn van deze bijstand (CGVS, p.13), bevestigt verder nogmaals de vaststelling dat uw individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is.

U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U heeft nooit problemen gekend met de Libanese autoriteiten (CGVS, p.20). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Libanon, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 55/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 27, a) en b) van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat hij niet in een vluchtelingenkamp woonde en niet klaagt over de mensonwaardige levensomstandigheden in het kamp. Hij stelt vervolging te vrezen in Libanon door Hezbollah in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. De werkelijkheid van deze vrees is volgens hem voldoende om de uitsluiting van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag op te heffen. Hij wil namelijk niet naar Libanon terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hoewel hij door UNRWA geregistreerd is, kreeg hij geen bijstand van UNRWA. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal een stereotiepe motivering hanteert, die niet aansluit bij zijn relaas. Verzoeker wijst er tevens op dat professor Hathaway aanraadt dat de toestand van Palestijnse vluchtelingen onder de algemene normen van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag wordt bekeken.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de reactie op een bedreiging behoort tot de subjectieve kant van de vrees. Er moet rekening worden gehouden met zijn personaliteit en de context waarin hij zich bevindt. Waar de commissaris-generaal zich verbaasd toont over het feit dat zijn vader niet onmiddellijk vertrekt, wijst verzoeker erop dat van iemand met zo een hoge functie mag verwacht worden dat hij zijn post niet in de steek laat maar de voortzetting van zijn taken verzekert. Wat verzoeker zelf betreft, wijst hij op de veiligheidsmaatregelen die werden genomen door Fatah en stelt hij dat hij zijn bezoeken aan Libanon goed heeft voorbereid en het risico in rekening nam. Hij heeft een

aantal jaren onder de bescherming van lijfwachten geleefd en had de laatste periode zelfs een persoonlijke lijfwacht. Volgens hem verklaart dit waarom hij zich op een bijzondere wijze gedraagt ten opzichte van gevaar. Hij heeft niet uit angst en na een persoonlijke beslissing het land verlaten; de Palestijnse overheden zijn tot de conclusie gekomen dat zijn veiligheid niet langer kon verzekerd worden.

In een derde onderdeel meent verzoeker dat uit de foto's gemakkelijk afgeleid kan worden dat de aanval van 2013 niet een paar afgedwaalde kogels betrof, maar wel degelijk sporen van een zware, gerichte aanval vertoont. Verzoeker verwijst naar het CEDOCA-rapport in het administratief dossier en stelt dat dit rapport geen zicht biedt op de praktijk van doelgerichte aanslagen omdat die buiten het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming vallen, en evenmin op de intimidatiemethoden van Hezbollah tegen Fatah. De doelgerichte aanval tegen zijn familie werd nochtans bewezen door de Palestijnse overheden, aldus verzoeker. Tijdens zijn gehoor heeft hij een attest van de Palestijnse overheden neergelegd. Dit attest toont aan dat voor de Veiligheids- en Inlichtingendiensten van de Palestijnse overheden deze aanval geen toevallige schade, maar wel gerichte agressie was, alsook dat Fatah verzoeker als een specifiek doelwit beoogt. Verzoeker heeft bovendien bijkomende getuigenissen van de Palestijnse overheden gevraagd en gekregen. Het gaat om twee attesten ondertekend door het hoofd van de Palestijnse Veiligheidsdirectie voor Zuid-Libanon. In het eerste attest wordt aangehaald dat verzoekers vader als bij wonder in leven is gebleven na de gerichte aanslag op zijn huis in 2013. Na een aantal waarschuwingen heeft zijn vader besloten om het land te verlaten. Er wordt ook benadrukt dat verzoeker zelf bedreigingen heeft gekregen en dat de Palestijnse veiligheidsdiensten hem hebben aangeraden om het land te verlaten omdat het steeds moeilijker werd om zijn veiligheid te verzekeren terwijl hun huis in een wijk onder de controle van Hezbollah staat. Dit risico wordt onderstreept door het feit dat een tiental Palestijnen werden vermoord tijdens de voorbije ramadanmaand in Saida en de nabije kampen. Het tweede attest verduidelijkt in welke omstandigheden verzoeker opnieuw een bezoek bracht aan Libanon: onder constante bewaking en enkel verplaatsingen omwille van uitzonderlijke redenen. Er is tevens een attest van de gemeente Harda waarin wordt verklaard dat het huis zware beschadigingen onderging. De hoge rang van de ondertekenaar van de attesten van de Palestijnse Veiligheidsdienst vormt volgens verzoeker een belangrijk element om de werkelijkheid van de bedreigingen te onderzoeken. De authenticiteit ervan is eenvoudig te verifiëren. Verzoeker wijst op de onderzoeksplicht die op de commissaris-generaal rust. Met betrekking tot deze onderzoeksplicht verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens. Hij stelt dat deze onderzoeksplicht rekening houdt met het feit dat overheden onderzoeksmiddelen hebben die ontoegankelijk zijn voor een asielzoeker.

Verder wijst verzoeker erop dat hij heeft uitgelegd dat er een conflict bestaat tussen Hezbollah en Fatah en dat hij als voorbeeld de moorden van verschillende belangrijke figuren van Fatah in Libanon gaf. De aanvallen tegen zijn familie vinden plaats in deze bredere context, aldus verzoeker. Het CEDOCA-rapport in het administratief dossier vormt volgens verzoeker geen voldoende basis om zijn vrees voor vervolging te kunnen inschatten. Het doel van dit document bestaat erin om de bedreigingen tegen gewone burgers omwille van willekeurig geweld in de zin van de subsidiaire bescherming te kunnen bepalen. Verzoeker meent dat het begrijpelijk is dat Hezbollah de elite van Fatah verder wilt marginaliseren en uit Libanon wil zetten. Dat hij een puur sektarische uitleg geeft aan het conflict tussen Hezbollah en Fatah is begrijpelijk in de Libanese context. Hij stelt dat politieke moorden een zeer gewone praktijk zijn in Libanon. Hij meent dat het onredelijk is van hem te verwachten dat hij publieke bewijzen brengt van een verscholen oorlog.

Voorts meent verzoeker dat, alhoewel het rapport van Clingendael de sterke invloed van Hezbollah over de grenscontrole benadrukt, dit op zich geen definitieve motivering vormt om zijn vrees voor vervolging te verwerpen. Hij stelt veel connecties te hebben in de soennitische leiderskringen omwille van het verleden van zijn vader in Libanon. Indien Hezbollah actie zou willen ondernemen tegen hem, zou dit niet in de luchthaven gebeuren, aldus verzoeker. Hij meent voldoende connecties te hebben om een arrestatie in de luchthaven te vermijden.

In een wat zich aandient als een vierde onderdeel voert verzoeker aan dat hij geen toekomst heeft in Libanon. Omwille van het sociale statuut van zijn familie kon hij in een privé-universiteit studeren. Omdat hij Palestijn is, wordt hij verhinderd om passend werk te vinden. Hij meent dat zijn getuigenis conform is met de objectieve informatie. Verzoeker stelt dienaangaande als volgt in onderhavig verzoekschrift: *“Deze dagelijkse strijd om te overleven van Palestijnse vluchtelingen kadert binnen de systematische discriminatie uitgeoefend door de Libanese autoriteiten t.a.v. Palestijnen. Dit zorgt ervoor dat de basisrechten ontzegd worden aan de Palestijnen. Deze discriminatie is wettelijk verankerd. Palestijnen*

kunnen sinds 2001 geen eigendom meer verwerven, Palestijnen hebben geen toegang tot publieke scholen/universiteiten. Het is Palestijnen verboden om meer dan 70 beroepen uit te oefenen. Voor de beroepen die wel voor hen openstaan, dienen zij een arbeidsvergunning aan te vragen, behalve voor werk in de landbouw en constructie. Deze vergunning is echter zeer moeilijk te bekomen. Dit maakt dat Palestijnen gedwongen worden preciaire beroepen uit te oefenen en zwartwerk te verrichten. Zelfs wanneer zij legaal werken en bijdragen tot de sociale zekerheid via hun werk, kunnen zij hier geen gebruik van maken. Hun ziekenhuis- en behandelingskosten zijn niet gedekt door de sociale zekerheid en zij hebben dus de facto geen toegang tot de Libanese medische sector. Zij kunnen geen enkel recht doen gelden in geval van een arbeidsongeval of ontslag. De reden achter dit beleid van systematische discriminatie is de vrees voor 'tawteen', naturalisatie. De Libanese autoriteiten willen te allen prijze voorkomen dat de Palestijnse vluchtelingen zich permanent zullen integreren en vestigen in Libanon. Een belangrijke reden hiervoor is de instandhouding van het fragiele sektarische evenwicht in Libanon. Vooral de maronitische christenen verzetten zich tegen de integratie van Palestijnse moslims omdat zij vrezen dat het demografische evenwicht en de politieke macht in het voordeel van de soennitische en sjiiitische moslims zal kantelen. Een dergelijke systematische en wettelijk verankerde discriminatie dat ervoor zorgt dat Palestijnen geen toekomstperspectief hebben in Libanon, maakt een vervolging uit in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet. Gezien de achterliggende redenen van het Libanese beleid is deze vervolging duidelijk politiek ingegeven." Verzoeker verwijst nog naar de UNHCR-richtlijnen om te wijzen op het belang van de verslechtering van de algemene veiligheidstoestand in de regio voor de ontwikkeling van discriminatie als een vervolging.

In wat zich aandient als een vijfde onderdeel voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal een stereotiepe motivatie geeft over de mogelijkheid om een reisdocument te bekomen bij de Libanese ambassade in Brussel. Verzoeker is opgesloten aan de grens. Ingeval van weigering van zijn asielaanvraag zal hij onmiddellijk worden teruggedreven naar Egypte, waar hij riskeert naar de gevangenis te worden gestuurd wegens een gebrek aan documenten.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift drie attesten (stukken 2-4).

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze hij artikel 27, a) en b) van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht. Deze schendingen worden dan ook niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij Libanon pas zes maanden na het voorgehouden incident van 11 december 2014 definitief verliet, (ii) hij sedert het voorgehouden incident van 11 december 2014 nog tweemaal naar Libanon is teruggekeerd, (iii) hij van plan was om pas na de verloving van zijn zus in het buitenland asiel aan te vragen omdat het zijn enigste oudste zus is en hij aanwezig wilde zijn op het verlovingsfeest, hetgeen in ernstige mate de aangehaalde problemen met Hezbollah relateert, (iv) hij niet aannemelijk kan maken waarom net hij in Libanon door Hezbollah gevisieerd zou worden, (v) zijn vader sedert zijn vertrek uit Libanon jaarlijks tweemaal tijdens gelegenheden terugkeert naar Libanon en daarbij verblijft in het ouderlijk huis, (vi) het niet geloofwaardig is dat zijn moeder hem op 11 december 2014 telefonisch enkel vraagt om naar huis te komen zonder te vermelden dat Hezbollah hem wilt arresteren, (vii) hij geen concrete aanwijzingen opgeeft om aan te tonen dat hij nog steeds door Hezbollah zou worden gezocht en de enige aanwijzing een boodschap van een vriend is, die zelf lid is van Hezbollah, (viii) uit alle mediaberichten en informatie over de incidenten op 18 juni 2013 blijkt dat de salafistische sjeik Ahmed al-Assir en zijn aanhanger het doelwit van de aanslag vormden en niet verzoekers vader, (ix) zijn verklaringen over de gebeurtenis op 23 augustus 2009 bijzonder vaag zijn, (x) de voorgehouden gebeurtenissen uit 1989 en 1994, die zijn vader zou hebben meegemaakt, niet volstaan om te kunnen concluderen dat verzoeker zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond toen hij vertrok, (xi) hij over de oorzaak van zijn

problemen uitermate vaag blijft en deze enkel wijt aan de verschillen tussen Fatah en Hezbollah, (xii) hij ervoor koos om telkens legaal met zijn Libanese reisdocument via de luchthaven van Beiroet te reizen, terwijl Hezbollah de controle heeft over deze luchthaven, (xiii) hij toegeeft dat hij zijn Libanese reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen heeft vernietigd, (xiv) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, (xv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (xvi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (xvii) uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat zijn individuele situatie zeer behoorlijk is en hij geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat hij ingeval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt (xviii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 juli 2015 (CG nr. 1211597), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De commissaris-generaal heeft terecht vastgesteld dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wat overigens ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier en zijn verklaringen (gehoorverslag, p. 13). Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing is.

In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift na een theoretische uiteenzetting en een bespreking van het arrest El Kott besluit dat dit arrest en artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet op hem van toepassing zijn aangezien hij niet in een vluchtelingenkamp verblijft en nooit daadwerkelijk steun heeft ontvangen van de UNRWA, merkt de Raad op dat verzoeker een registratiekaart van de inschrijving bij UNRWA, dd. 11/96, van zijn familie heeft ingediend. Dat verzoeker niet in een vluchtelingenkamp verblijft, zich niet beklagt over de levensomstandigheden in het kamp, zijn familie in het bezit is van een eigen huis, en zij geen daadwerkelijk materiële bijstand van de UNRWA nodig hebben, is niet relevant. Verzoeker zijn standpunt kan derhalve niet worden gevolgd.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met Hezbollah.

2.11.1. De Raad wijst er vooreerst op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten verzoeker van het vluchtelingenstatuut uit te sluiten en hem het subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich of het feit dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond, echter niet volstaan om te kunnen besluiten dat deze vrees of ernstige onveiligheid reëel is. Deze vrees of ernstige onveiligheid dienen immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of ernstige onveiligheid concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging of ernstige onveiligheid en dat deze vrees/ernstige onveiligheid op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is.

2.11.2. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn vader een vooraanstaand lid is van Fatah sedert 1985 en thans consul is in Alexandrië. Dat zijn vader als vooraanstaand lid van Fatah dan ook, gelet op de algemeen gekende woelige en precaire (veiligheids)situatie waarin de Palestijnse vluchtelingengemeenschap in Libanon leefde/leeft (*de massale toestroom van Palestijnse vluchtelingen in de jaren '80 leidde tot de 15 jaar durende burgeroorlog in Libanon: COI "Libanon. Veiligheidssituatie in Libanon", p.7 , adm. doss., stuk 7; naast Fatah bestaan er andere gewapende Palestijnse groeperingen, p. 12*), betrokken is geweest of slachtoffer is geworden van aanslagen of moordpogingen en hij bewaakt wordt door bodyguards kan worden aangenomen (gehoorverslag, p.17). Verzoeker geeft trouwens zelf aan in tijdens het gehoor dat dit deel uitmaakt van zijn politiek engagement: *"Maar in zijn werk heeft hij nooit gedacht aan leven of sterven. Het gaat over revolutie en in zo'n sector moet je wel risico's kunnen lopen."* (gehoorverslag, p. 31). Dat verzoekers vader en zijn gezin/verzoeker echter actief en persoonlijk worden gevisieerd door Hezbollah en zijn vader opnieuw werd aangevallen op 18 juni 2013 onder het voorwendsel dat Hezbollah sjeikh Ahmed al-Assir viseerde, en hij daarom vluchtte naar Egypte maakt verzoeker echter niet aannemelijk.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie in Libanon"* (adm. doss., landeninformatie stuk 7), nergens melding wordt gemaakt van een situatie waarin Hezbollah actief Fatah bedreigt en viseert of dat Hezbollah actief jacht maakt op vooraanstaande leden van Fatah (zie COI Focus, p. 11). In de bespreking over Saida (COI Focus, p. 24), de woonplaats van de familie van verzoeker, blijkt dat er één zware gewapende confrontatie is geweest tussen de salafistische groepering *"Salafist Resistance Brigades"* onder leiding van de soennitische sjeikh Ahmed al-Assir, en het leger op 23 juni 2013, volgens sommige rapporteringen samen met lokale Hezbollah-milities. De gewapende confrontatie kwam er nadat de groepering een legerpost had aangevallen als reactie op de arrestatie van een aantal van hun strijders. *"Achtien militairen kwamen hierbij om het leven. Onder de opposanten vielen 28 doden. Er vielen twee burgerslachtoffers. Meer dan 100 opstandelingen werden gearresteerd, 27 werden in beschuldiging gesteld. (...)"*.

Volgens verzoekers verklaringen echter zou de aanval op sjeikh Ahmed al-Assir een voorwendsel zijn geweest van Hezbollah om zijn vader (en zijn gezin) aan te vallen. Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift dat hij uitgelegd heeft dat er een conflict is tussen Hezbollah en Fatah en dat hij als voorbeeld de moorden van verschillende belangrijke figuren van Fatah heeft aangehaald, doch verzoeker komt niet verder dan een aantal beweringen die manifest tegengesproken worden door de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, namelijk dat de aanval in Saida in juni 2013 gericht was tegen Ahmed al-Assir en geleid werd door het leger, mogelijks gesteund door Hezbollah (COI, p. 24; *"Lebanese Army deploys after one killed in Sidon clashes"*, The Daily Star, 18 juni 2013; *"Lebanese Army storms Assir complex, preacher flees"*, Daily Star, dd. 24 juni 2013").

In de mate verzoeker nog een poging onderneemt om zijn beweringen te staven en daarvoor verwijst naar de COI, p. 27 kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker de informatie, die betrekking heeft op de vluchtelingenkampen, selectief citeert. In deze informatie, op dezelfde bladzijde, wordt er ook op gewezen dat wanneer de spanningen dreigden te escaleren tussen de Palestijnse islamistische groeperingen en Hezbollah, een omvattend veiligheidsakkoord werd gesloten door de Palestijnse Autoriteit in Libanon, Hamas (...) Hezbollah (...). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat Fatah deel

uitmaakt van de "Palestijnse islamitische groeperingen". Ook waar verzoeker wijst op de politieke moorden tussen islamistische groeperingen en Fatah (COI, p. 29) kan hij niet overtuigen omdat het hier de situatie in de vluchtelingenkampen betreft en de rivaliteit tussen de Palestijnse (islamistische) groeperingen en Fatah. Dat de macht van Fatah tanende is en de "oude garde" verdwijnt, blijkt inderdaad uit de COI. Maar verzoekers verwijzing betreft andermaal de situatie in de kampen en nergens blijkt daaruit dat, niettegenstaande de politieke en militaire macht van Hezbollah in Libanon niet te onderschatten is (COI, p. 11), Hezbollah actief Fatah kopstukken bedreigt, viseert en aanvalt. De verwijzing naar de moord op Rafik Hariri en het citaat uit het rapport van "Clingendael" overtuigt evenmin aangezien het een analyse betreft over de belangrijke politieke Libanese spelers; verzoeker toont niet aan dat dit rapport enige betrekking heeft op de relatie tussen Hezbollah en Fatah.

De Raad is dan ook van oordeel dat, niettegenstaande het aannemelijk is dat verzoekers vader in zijn positie van prominent Fatah lid belaagd en gearresteerd geweest is in het verleden, verzoekers relaas dat hij en zijn familie slachtoffer waren van een aanval van Hezbollah in 2013 waardoor zijn vader, die overigens consul is in Alexandrië, moest vluchten, ongeloofwaardig is.

In de mate verzoeker stelt dat hij foto's heeft getoond van de schade aan hun woning, kan de Raad slechts vaststellen dat deze foto's aantonen dat er ernstige schade is aangericht aan een woning. Deze foto's zijn geen bewijs dat verzoeker en zijn vader worden bedreigd door Hezbollah, noch wordt daarmee aangetoond dat zij het slachtoffer waren van een aanval door Hezbollah in juni 2013.

2.11.3. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing waar terecht gesteld wordt dat (i) hij laattijdig zijn land van gewoonlijk verblijf ontvluchtte, (ii) hij van plan was om pas na de verloving van zijn zus in het buitenland asiel aan te vragen omdat het zijn enigste oudste zus is en hij aanwezig wilde zijn op het verlovingsfeest, hetgeen in ernstige mate de aangehaalde problemen met Hezbollah relativeert, (iii) het niet geloofwaardig is dat zijn moeder hem op 11 december 2014 telefonisch enkel vraagt om naar huis te komen zonder te vermelden dat Hezbollah hem wilt arresteren, en (iv) hij toegeeft dat hij zijn Libanese reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen heeft vernietigd. Deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij zelf omwille van de prominente functie van zijn vader bij Fatah zijn land van gewoonlijk verblijf diende te ontvluchten en een vrees moet koesteren ten aanzien van Hezbollah. Er wordt immers ook geen geloof gehecht aan de bewering dat hij op 11 december door Hezbollah zou worden gearresteerd.

2.11.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om de pertinente motieven in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. De motieven in de bestreden beslissing worden door de Raad tot de zijne gemaakt en worden beschouwd als zijnde hier hernoemen.

Waar verzoeker stelt dat hij bij zijn terugkeer naar Libanon na zijn vertrek op 11 december 2014 werd beschermd door een persoonlijke lijfwacht en dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden, merkt de Raad op dat verzoeker zijn relaas, waar hij stelt dat zijn vader en hij bedreigd worden door Hezbollah, niet geloofwaardig is. Dit sluit echter niet uit dat een prominent lid van Fatah en zijn familie een bodyguard of bodyguards heeft. Waar verzoeker meent dat zijn verklaringen ondersteund worden door de bijkomende attesten die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 2 en 3), dient er op gewezen dat, daargelaten de vraag waarom verzoeker het origineel document niet voorlegt, ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Tot slot wijst de Raad er op dat gelet op het profiel van verzoekers vader, er in de bestreden beslissing terecht op gewezen wordt dat van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij gedetailleerd kan uiteenzetten waarom zijn vader in Libanon persoonlijk door Hezbollah geïsoleerd zou worden, temeer daar verzoekers leven hierdoor ook in gevaar zou zijn, wat *in casu* niet het geval is.

2.11.5. De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de

asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is wegens incoherente en tegenstrijdige verklaringen in vergelijking met objectieve informatie met betrekking tot de problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Libanon te verlaten. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet in staat is om aan de nodige documenten te geraken om naar Libanon te kunnen terugkeren omdat hij momenteel is opgesloten aan de grens, kan verzoeker niet gevolgd worden. Het feit dat verzoeker momenteel in een gesloten centrum verblijft, betekent niet dat dat hij verhindert wordt om contact op te nemen met zijn ambassade in Brussel, temeer hij een zoon is van een prominent lid van Fatah die zelf consul is in Alexandrië.

Uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied actueel geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. CEDOCA heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door CEDOCA gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat CEDOCA de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. CEDOCA contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response*

januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur en materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, *et cetera*, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNWRA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process" van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program*.

Zo verzoeker ter terechtzitting verwijst naar berichtgeving die hij bij een aanvullende nota heeft gevoegd en stelt dat de UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen, zij personeel moet afdanken, en de scholen van de UNWRA gesloten worden, leest de Raad in de derde paragraaf dat UNRWA inderdaad personeel zal afdanken zonder de bijstand te verminderen ("*UN agency for Palestine refugees announces staff reductions amid funding shortfall*" stuk 9 bij de aanvullende nota), en in het ander artikel dat UNRWA te kampen heeft met een ernstig financieel tekort en de start van het nieuwe schooljaar voor een 700-tal scholen mogelijks wordt verlaat ("*Funding crisis may force UN agency to delay start of school year for half a million student in Middle East*", stuk 10 bij aanvullende nota).

Verzoeker toont geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan".

2.14. De artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas maakt hij een schending van artikel 48/4, §4, b) niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menssonwaardige situatie zou terecht komen in geval van terugkeer.

Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij als Palestijn in Libanon gediscrimineerd wordt en geen werk zal vinden, wijst de Raad er op dat om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten, alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "*een situatie van ernstige onveiligheid*" waarbij het "*de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied*

levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of om te spreken van een situatie van ernstige onveiligheid moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt. Hierbij dient erop gewezen dat verzoeker volgens zijn verklaringen afkomstig is van een vermogende familie, dat hij studeerde aan een privé-universiteit en dat hij nooit in een kamp voor Palestijnen verbleef en zelfs niet zeker weet of hij of zijn familieleden ooit beroep deden op de door UNRWA geboden bijstand. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker en zijn familie in staat zijn om in te staan voor hun eigen medische en sociale kosten en hiervoor geen beroep moeten doen op de Libanese sociale zekerheid. De *in casu* ingeroepen discriminatie is dan ook onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat Palestijnen in Libanon zwaar gediscrimineerd worden volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Aan verzoeker werd tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd of hij alle problemen had verteld die aanleiding hadden gegeven tot zijn vertrek uit Libanon en of hij nog iets had toe te voegen. Verzoeker heeft evenwel op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat verzoeker, daargelaten de ongeloofwaardig bevonden problemen met Hezbollah, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.15. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014, en de update van 11 mei 2015) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige

gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. De krantenartikels 5 en 7 hebben betrekking op veiligheidsincidenten in het Palestijnse vluchtelingenkamp "Ein el-Hilweh" tussen Jund al-Sham en Fatah. Deze incidenten doen geen afbreuk aan de voorafgaande bespreking. Het krantenartikel 6 heeft betrekking op een aanslag op een Fatah kolonel, hoofd van een deel van de veiligheidsdienst van "Ein el-Hilweh". In het artikel wordt nergens melding gemaakt van de daders. Ook dit artikel werpt geen ander licht op de ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas. Het krantenartikel 8 bespreekt de moeilijke en precaire situatie van de Palestijnse vluchtelingen in de verschillende landen waar UNRWA bijstand verleent. Dit artikel werpt geen ander licht op de boordeling van het relaas van verzoeker en zijn individuele situatie.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS